

გოლდა მეირი (მეიერსონი) – “ებრაელი ხალხის გეგია“

ისრაელის რიგით მეხუთე პრემიერ-მინისტრი (1898-1978წწ.) გოლდა მახოვიჩი-მეირი, თავისუფლად შეიძლება ჩავთვალოთ XX საუკუნის ერთერთ ბრწყინვალე ქალ-პოლიტიკოსად. ის კიევში, მრავაშვილიანი ღარიბი ებრაელების ოჯახში დაიბადა. იმ დროს, რუსეთის იმპერიაში – მათ შორის კიევშიც, ებრაელებს დევნიდნენ, ამის გამო ჯერ მამა – მოშე იცხაკა მახოვიჩი გაემგზავრა ამერიკაში და შემდეგ ცოლ-შვილიც თან წაიყვანა. გოლდამ სკოლა ამერიკაში დაამთავრა და აქტიურად ჩაება სიონისტურ მოძრაობაში. იგი საკმაოდ ხელმოკლედ ცხოვრობდა და იმისათვის, რომ სწავლა დაეფინანსებინა, ემიგრანტებს ამეცადინებდა ინგლისურ ენასა და ებრაულ იდიშ-ში. გოლდი მასწავლებლობაზე ოცნებობდა, ამიტომ მან ამერიკის ერთერთ პედაგოგიურ კოლეჯში ჩააბარა და პარალელურად სიონისტური მოძრაობის აქტიური წევრი გახდა. სწორედ ერთერთ სიონისტურ შეკრებაზე გაიცნო თავისი მომავალი მეუღლე – მორის მეიერსონი და 19 წლის ასაკში ცოლად გაჰვა მას. ოჯახის შექმნა მისი პოლიტიკური საქმიანობისთვის, დაბრკოლება არ ყოფილა, მოგზაურობდა შტატებში და სიონიზმის პროპაგანდას ეწეოდა, მისთვის პირველ ადგილზე ჯერ პარტიული საქმიანობა იყო და შემდეგ ოჯახი, ამ გარემოებას მისი მეუღლე გაგებით ეკიდებოდა. გოლდი სულ ცოტა ხანში სიონისტური მოძრაობის ლიდერად იქცა და მიზნად დაისახა პალესტინაში დაბრუნება.

იმ პერიოდისათვის ისრაელში მეტად პოპულარული იყო პატარა სოციალური გაერთიანება, ამხანაგობა – **კიბუცი**. კიბუცების ისტორია ჯერ კიდევ 1882 წელს პალესტინაში ებრაელთა სიონისტურ ჩასახლებას უკავშირდება. მძიმე სოციალური ფონი და უმუშევრობა ებრაელებს საერთო გაჭირვების წინააღმდეგ საბრძოლველად აერთიანებდა. დასახლების სიონისტურმა საზოგადოებამ 1910 წელს, მუშათა ჯგუფს ექსპერიმენტის სახით დასამუშავებლად გადასცა მიწის

ნაკვეთები. სწორედ ეს მიიჩნევა პირველი კიბუცის (პატარა თანამეგობრობა) დაარსების თარიღად. ეს ჯგუფები ერთად ასრულებდნენ საიჯარო სამუშაოებს და ქმნიდნენ საკუთარ წარმოებას. ინდივიდუალური შემოსავლების ერთად თავმოყრა ჯგუფის ყოველი წევრის სოციალურ-ეკონომიკურ გარანტიებს უზრუნველყოფდა. განვითარდა კოოპერატივები, სამომხმარებლო და სამრეწველო ამხანაგობები. კიბუცების წევრებისათვის შემდეგი წესები მოქმედებდა:

თანასწორობის პრინციპი;

მკაცრი დისციპლინა;

კოლექტიური შრომა და თვითმმართველობა;

პასუხისმგებლობა;

თავისუფლება;

უარის თქმა დაქირავებულ შრომაზე;

გენდერული ბალანსის დაცვა;

მუდმივი ლტოლვა განვითარებისთვის;

კიბუცებში ცხოვრების თანაბარი პირობები და კომუნისტური პრინციპები;

ურთიერთდახმარება;

კიბუცის გაფართოება სამეურნეო შესაძლებლობების ფარგლებში და ა. შ.

კიბუცების სოციალური სტრუქტურა იმიგრანტთა სოციალურ იდეალს ასახავდა. მეოცე საუკუნის 20-იან წლებში, პალესტინაში ებრაელთა მასობრივი ჩასახლება დაიწყო, რამაც არაბების მხრიდან უკმაყოფილება გამოიწვია. ვითარება იმდენად დაიძაბა, რომ ებრაელებსა და არაბებს შორის შეიარაღებული დაპირისპირებაც კი დაიწყო. ბრიტანელები იძულებულნი გახდნენ, ებრაელთა პალესტინაში ჩასახლებაზე შეზღუდვები დაენსებინათ. მოგვიანებით კიბუცების მოძრაობამ, 1929 წელს დაფუძნებულ „ებრაელთა სააგენტოსთან“ და „ებრაელთა ფონდთან“ ერთად ნაციისტთა ძალმომრეობას გამოქცეულ ემიგრანტთა მიღებასა და ინტეგრაციას შეუწყო ხელი.

კიბუცში საშუალოდ 200 კაცი ცხოვრობს. თუმცა წევრთა რიცხვმა შესაძლოა 2000 მიაღწიოს. ამას უპირველესად კიბუცის ასაკი და მათში მცხოვრები თაობების რაოდენობა განაპირობებს. დღეისათვის კიბუცები ისრაელში სასოფლო-სამეურნეო პროდუქციის 70% აწარმოებს.

18 წლის ასაკში, გოლდიმ თხოვნით მიმართა ორგანიზაციას ნე-218

ბა დაერთოთ მისთვის გადასახლებულიყო კიბუცში, მაგრამ ასაკის გამო მას უარი უთხრეს, მაგრამ მას მტკიცედ ჰქონდა გადნყვეტილი პალესტინაში დაბრუნება და ამიტომ მთელი ორი წლის მანძილზე მოგზაურობდა ამერიკაში იმისთვის, რომ თელავივში გასამგზავრებელი ფული დაეგროვებინა. როგორც იქნა 23 წლის ასაკში გოლდიმ ოცნება აიხდინა, იგი მეუღლესთან და დასთან (რომელსაც თან ორი მცირეწლოვანი შვილი ჰყავდა) ერთად მესამე ემიგრაციის (ალია) ტალღას გაჰყვა თელავივში. გემზე მათ გარდა 23 აქტივისტი და ენდუზიასტი სიონიტი იმყოფებოდა. მოგზაურობა იმთავითვე უიღბლოდ წარიმართა, ადგილი ჰქონდა შიმშილს, გავრცელდა ეპიდემია, მგზავრთაგან ბევრი დაიხოცა, კაპიტანი მოკლეს. მართალია, გემმა საბოლოოდ ჩააღწია თელავივში, მაგრამ ეს სულაც არ იყო ის ოაზისი რასაც ემიგრანტები ელოდნენ, ისინი თითქოს სხვა პალენტაზე აღმოჩნდნენ სადაც მხოლოდ ხრიოკი უდბნო და ველური ბუნება იყო. ამ მოულოდნელობამ ხალხი შოქში ჩააგდო, მათ შორის იყო გოლდის დაც. საბოლოოდ ემიგრანტების ნაწილი ამერიკაში დაბრუნდა, მხოლოდ გოლდი აღნიშნავდა, რომ უზომოდ ბედნიერი იყო და ახალი ცხოვრების დაწყების ნიშნად სახელიც კი შეიცვალა, ამირიდან ის იყო არა გოლდი, არამედ- გოლდა.

პალესტინაში კიბუცში – ემეკი, (მერხავიაში), სადაც გოლდა ოჯახით დასახლდა, ერთგვარი სასოფლო-სამეურნეო ერთობა იყო, სადაც ცხოვრობდნენ ფერმერები. მათ არ ჰქონდათ კერძო საკუთრება, არ ჰყავდათ დაქირავებული მუშა-ხელი და ყველანაირ სამუშაოს თვად ასრულებდნენ. აქ ყველაფერი საერთო იყო: ტანისამოსი, პროდუქტები, საცხოვრებელი, ნივთები და ა. შ. მათ საკმაოდ მძიმე პირობებში უხდებოდათ ცხოვრება, კიბუცელების დიდი ნაწილი მალარიით ავადდებოდა, არ იყო დაცული ელემენტარული სანიტარული ნორმები, წყალი სასმელად უვარგისი იყო, ამას ემატებოდა უდაბნოს მშრალი, ცხელი ჰავა და უნაყოფო მიწაც, მაგრამ ოპტიმიზმით აღსავსე გოლდა მაგალითს აძლევდა გარშემოცოფთ. იგი მუშაობდა ნუშის ბაღებში, ამზადებდა სადილებს, უვლიდა წინილებს, მსურველებს ასწავლიდა ინგლისურ ენას, ერთი სიტყვით არანაირ სამუშაოს არ თაკილობდა. სწორედ კიბუციდან იწყება გოლდას სვლა დიდ პოლიტიკაში. იგი ჯერ დასახლების მმართველად აირჩიეს, შემდეგ სიონისტთა კონვენტის დელეგატად

სადაც ლეიბორისტული მოძრაობის ბევრი ლიდერი გაიცნო, მათ შორის იყო ისრაელის მომავალი პრემიერ-მინისტრი ბენ-გურიონი.

1928-29 წლებში გოლდა ამერიკაში იმყოფება როგორც აშშ-ს სიონისტური პარტიის დელეგატი. 1929 წელს იგი მსოფლიო სიონისტური მოძრაობის კონგრესის დელეგატი გახდა. მას თავისუფლად შეეძლო საუბარი რუსულ, ინგლისურ, ცოტა – არაბულ ენებზე, კარგად ფლობდა იდიშს და ივრითს. გოლდა არაჩვეულებრივი ორატორული ნიჭით იყო დაჯილდოებული, ის არასოდეს წერდა გამოსვლის სიტყვას წინასწარ, არ უყვარდა არ შეეძლო წინასწარ დაწერილი სიტყვის წაკითხვა. „მე არც კარიერა ამირჩევია და არც პროფესია, უბრალოდ ასე გამოვიდა“ – აღნიშნა გოლდა მეიერსონმა მოგვიანებით. ფაქტია, მას მთელი ცხოვრება ისრაელის დამოუკიდებლობა და ებრაელი ერის კეთილდღეობა სურდა, რასაც მთელი სიცოცხლე შეაღია. მას სიონისტური მოძრაობის „ოქროს გოგონას“ უწოდებდნენ, მაგრამ მიუხედავად ამ ტიტულისა, ის სპარტანულად ცხოვრობდა და ფუფუნება მისთვის უცხო იყო.

1947 წელს გაერომ მხარი დაუჭირა პალესტინაში ორი დამოუკიდებელი სახელმწიფოს ისრაელის და პალესტინის შექმნას. ამასთან დაკავშირებით გოლდამ საჯაროდ მოუწოდა არაბულ მხარეს მშვიდობიანი და მეგობრული თანაცხოვრებისაკენ, მაგრამ არაბები მზად იყვნენ ფიზიკურად გაენადგურებინათ ებრაელები. გოლდა მეიერი იერუსალიმში ჩავიდა. აქ სიტუაცია მეტად დაძაბული იყო. არაბების და ებრაელების დაპირისპირების გარდა, ქვეყანას ფინანსური პრობლემაც ჰქონდა, რასაც თან დაერთო მუქარა არაბული სახელმწიფოების მხრიდან. იორდანის მეფე აცხადებდა, რომ არაბები მზად იყვნენ სიცოცხლის ფასად დაეცვათ პალესტინა და იქ მცხოვრებ ნახევარ მილიონ ებრაელს სიკვდილით ემუქრებოდნენ. სინამდვილეში პალესტინის ეს უდაბური მიწები, მეოცე საუკუნის 20-30-იან წლებში ებრაელებმა საკმაოდ ძვირად იყიდეს იმ არაბებისგან რომელთა შთამომავლებიც მათ ამ ტერიტორიიდან გასახლებას უპირებდნენ. ასეთ კრიტიკულ სიტუაციაში, გოლდამ არაბი ქალის სამოსი მოირგო, საზღვარი გადაკვეთა და იორდანის მეფე აბდულახთან შესახვედრად გაემართა. მან მეფეს პირდაპირ უთხრა, რომ ისრაელი ბოლომდე იბრძოლებდა დამოუკიდებლობისათვის და ისინი ამ ომში გაიმარჯვებდნენ.

ისრაელის სახელმწიფო, არაბული სამყაროს გარემოცვაში აღ-
მოჩნდა. ათი მილიონი არაბი მზად იყო სიცოცხლის ფასად შეენარ-
ჩუნებინა პალესტინის ტერიტორია და არ დაეშვა ისრაელის სახელ-
მწიფოს შექმნა. მოსახლეობის ნაწილი უკვე სერიოზულად ფიქრობ-
და ტერიტორიის დატოვებას, ვინაიდან არ გააჩნდათ ელემენტარუ-
ლი სამხედრო ტექნიკა რათაც წინააღმდეგობას გაუნევენ არა-
ბებს. ამ პრობლემის გადასაჭრელად გოლდამ გადაეწყვიტა მოეძია
თანხები და გაემგზავრა ამერიკაში. მან შეუძლებელი შეძლო, ამერი-
კის ებრაულმა თემმა დიდი სამოქალაქო სოლიდარობა და პატრიო-
ტიზმი გამოიჩინა. გოლდამ საბოლოოდ სამი თვის განმავლობაში 50
მილიონი დოლარი შეაგროვა, რაც სამჯერ აღემატებოდა საუდის
არაბეთის ნავთობის წლიურ შემოსავალს. ებრაელებს 2 ათასი წლის
წინ დაკარგული სახელმწიფოებრიობის აღდგენა სურდათ და ამ
მიზნის მისაღწევად ყველაფერს გააკეთებდნენ.

**1948 წლის 14 მაისს გაერომ მიიღო რეზოლუცია პალესტი-
ნის ტერიტორიაზე ისრაელის სახელმწიფოს დაარსების შესა-
ხებ, ბრიტანეთის ჯარებმა დამოუკიდებელი ისრაელის სახელ-
მწიფოს ტერიტორია დატოვეს** (აღსანიშნავია, რომ იოსებ სტალი-
ნი იყო მსოფლიოში ერთადერთი პოლიტიკური ლიდერი, რომელ-
მაც პირველმა დააყენა საკითხი პალესტინის ტერიტორიაზე ისრა-
ელის სახელმწიფოს შექმნისა და ჩამოყალიბების შესახებ). **ისრაე-
ლის პირველი პრეზიდენტი გახდა ჰამინ ვაიცმანი, პირველი
პრემიერ-მინისტრი – დავით ბენ-გურიონი.** ასე, რომ ახდა გოლ-
და მეიერის ოცნება, ისრაელმა დამოუკიდებლობა მოიპოვა. დამო-
უკიდებლობის დეკლარაციას გოლდამაც მოაწერა ხელი.

ისრაელის დამოუკიდებლობას პროტესტით შეხვდნენ არაბული
ლიგის სახელმწიფოები: ეგვიპტე, სირია, ლიბანი, ტრანსიორდანია,
საუდის არაბეთი, ერაყი და იემენი. მათ მიზანს ებრაული სახელმწი-
ფოს განადგურება და პალესტინის ტერიტორიაზე გაერთანებული
არაბული სახელმწიფოს შექმნა წარმოადგენდა. გოლდა გულისტკი-
ვილით აღნიშნავდა: „ისრაელის პრობლემა იმაშია, რომ საბოლოო
ჯამში ის ყოველთვის მარტო რჩება“, ამიტომ ყველა ღონეს ხმარობ-
და, რომ საერთაშორისო ასპარეზზე მოეძებნა მოკავშირეები. მიუ-
ხედავად რიგი სირთულეებისა, ებრაელებმა დამოუკიდებლობის შე-
ნარჩუნება შეძლეს. უფრო მეტიც, თუ პირველ პერიოდში ისრაელი
მხოლოდ თავდაცვით ბრძოლებს აწარმოებდა, 1948 წლის ივლისი-

დან იგი კონტრმეტევაზე გადავიდა და თავის კონტროლს დაუქვემდებარა ჰაიფა, ცვატა, იაფო, გალილეა და ბეერ-შევა.

გოლდა უკვე აქტიურად იყო ჩართული პოლიტიკაში, 1956-1966 წლებში იგი იყო საგარეო საქმეთა მინისტრი. ამ პეიოდში მან ბენ-გურიონის დაყინებული თხოვნით ივრითული სახელი „მეირი“ მიიღო, რაც „მანათობელს“ ნიშნავს და ამიერიდან ის გოლდა მეირი გახდა. გოლდა იყო პირველი ელჩი რუსეთში (1948 წ.), პირველი ქალი ისრაელის შრომისა და სოციალური დაზღვევის მინისტრი (1949 წ.) და ბოლოს პირველი – ქალი ისრაელის პრემიერ-მინისტრი (1969 წ.).

1956 წელს ეგვიპტემ სუეცის არხის ნაციონალიზაცია გამოაცხადა და ხმელთაშუა ზღვისა და ნითელი ზღვის დამაკავშირებელი არხი ისრაელის ხომალდებისთვის დაიკეტა, ამასთან ერთად გზა გადაუკეტეს ყველა იმ ხომალდს, რომელსაც ისრაელში გადაჰქონდა ტვირთი. საპასუხოდ, ისრაელმა სინაის სტრატეგიული სიმალიდან განდევნა ეგვიპტე და მასთან ერთად ლაზაც სექტორიც დაიმორჩილა. 1957 წლის მარტში ისრაელმა დატოვა ოკუპირებული სინაის ნახევარკუნძული და ლაზის სექტორიც ვინაიდან გაეროს გადწყვეტილებით, ეგვიპტე ვალდებული იყო უპრობლემოდ გაეტარებინა ისრაელის გემები სუეცის არხში.

1969-1972 წლებში გოლდა ისრაელის პრემიერ-მინისტრი იყო. მას უკომპრომისო ხასიათის გამო „**რკინის ბეზოც**“ კი შეარქვეს. ხშირად ხუმრობდნენ მასზე – ის ერთადერთი მამაკაცია მთავრობაში. მიუხედავად მისი ნარმატიული მოღვაწეობისა და უკომპრომისო ბრძოლისა, გოლდას პოლიტიკურ კარიერაშიც დადგა ფიასკო, კერძოდ კი ეს ყველაფერი იომ-ქიფურის ომს უკავშირდება. მოვლენები კი ასე განვითარდა:

1967 წლის ექვსდღიან ომში არაბულ ქვეყნებს ისრაელმა მთელი რიგი ტერიტორიები წაართვა (სირიამ – გოლანის სიმაღლეები დაკარგა, ეგვიპტემ – სინაის ნახევარკუნძული და ლაზას სექტორი, ხოლო იორდანამ – მდინარე იორდანეს დასავლეთ სანაპირო). ექვსდღიანი ომის შემდეგ ისრაელი, რომელსაც არაბებთან ახალი ომის შიში ჰქონდა, თავდაცვითი ხაზების აგებას შეუდგა. თავის მხრივ, არაბული ქვეყნებიც კარგად მოემზადნენ ახალი კონფლიქტისათვის. ექვსდღიან ომსა და გამომფიტავ ომში დამარცხების შემდეგ არაბული არმიების ჯავშანსატანკო ძალების აღდგენა ფაქტიურად თავიდან მოხდა, რაშიც დიდი დახმარება გაუწია მათ

საბჭოთა კავშირმა. ისრაელისთვის განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი იყო გოლანის სიმაღლეები, რომელიც მას 1967 წლის ექვსდღიანი ომის შედეგად ერგო.

ისრაელის სამხედრო-პოლიტიკური ხელმძღვანელობა თვლიდა, რომ უახლოეს ხანებში ომი არ დაიწყებოდა. მოხსენებაში ისრაელის სამხედრო დაზვერვა „ამანის“ მეთაური ელი ზაირი 1973 წლის 5 ოქტომბერს აღნიშნავდა, რომ ეგვიპტესთან საბრძოლო მოქმედებების განახლების ალბათობა დაბალია, ხოლო სირიელები მზად არ არიან ომისათვის ეგვიპტის დახმარების გარეშე. ასე ფიქრობდა თავდაცვის მინისტრიც მოშე დაიანი, რომელმაც განაცხადა, რომ არ აპირებდა იომ-ქიფურის დღესასწაულის წახდენას რეზერვისტების მოულოდნელი განვევით, მაგრამ საფრთხე არსებობდა და ამის შესახებ ინფორმაცია დაზვერვამ მაინც მიაწოდა გოლდა მეირის მთავრობას. მიუხედავად ამისა, გოლდა მეიერმა და თავდაცვის მინისტრმა მოშე დაიანმა არ მიიღეს შესაბამისი პრევენციული ზომები, არ განახორციელეს საავიაციო დარტყმები მტრის მხარეს მობილიზებულ ჯარზე და არც რეზერვისტთა მობილიზაცია გამოაცხადეს. რა იყო ეს გულგრილობა, ზედმეტად თავდაჯერებულობა თუ არსებული სიტუაციის არასათანადო შეფასება? ამ ფაქტის მიმართ საკმოდ ბევრი კითხვები გაჩნდა. შესაძლებელია გოლდა მეიერმა თავი შეიკავა საომარი მოქმედებისაგან იმ მოტივით, რომ შემდეგ საერთაშორისო საზოგადოებას ისარელი არ დაედანაშაულებინა ომის გაჩაღებაში ახლო აღმოსავლეთში, ის ხომ მუდამ მოუწოდებდა არაბეთს მშვიდობიანი თანაცხოვრებისაკენ, მაგრამ ფაქტი ერთია, ამ ომს 2800 ადამიანის სიცოცხელ შეენირა, 500 კაცზე მეტი კი უგზოუკვლოდ დაიკარგა ან ტყვედ ჩავარდა. ამის მიზეზი კი მთავრობის უნიათო პოლიტიკა გახდა.

ამ ამბავს საზოგადოების მხრიდან დიდი პროტესტი მოჰყვა. შეიქმნა საგამოძიებო კომისია, რომელმაც სამხედრო ხელმძღვანელობა მოუშადადებლობასა და სამხედრო დაზვერვის არაეფექტურობაში დაადანაშაულა, გაათავისუფლეს სამხედრო შტაბის და სხვა გენერლები. აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ კომისია არ უყენებდა ბრალდებას პრემიერ-მინისტრს გოლდა მეიერს და თავდაცვის მინისტრს მოშე დაიანს, მაგრამ მომხდარის შესახებ სრული პასუხისმგებლობა აიღო თავის თავზე მთავრობამ და გოლდა მეირი და მოშე დაიანი გადადგნენ. მოგვიანებით გოლდა იხსენებდა -

ვგრძნობდი, რომ რალაც საშინელება უნდა მომხდარიყო... შევცდი, რომ ჩემს ინტუიციას არ ვენდე და მობილიზაცია არ გამოვაცხადე.

1974 წლის წლის 10 აპრილს, 76 წლის გოლდა გადადგა. მან თავისი წილი პასუხისმგებლობა იგრძნო, მომხდარს ძალიან განიცდიდა, მან ხომ მთელი ცხოვრება ისრაელის სახელმწიფოს შექმნასა და გაძლიერებას შესწირა. დაულალავად შრომობდა, არ აძლევდა თავს ფუფუნების უფლებას, მოკრძალებულად ცხოვრობდა, არ ჰქონდა მდიდრული სამკაულები, ტანსაცმელი და კოსმეტიკა. ერთხელ, გოლდა მეირმა წერილი გაუგზავნა აშშ-ის სახელმწიფო მდივანს ჰენრი კესინჯერის თხოვნით, რომ პირველ ხარისხოვან პრიორიტეტად ამერიკის შეერთებულ შტატებს ისრაელი დაესახათ. წერილის გაგზავნიდან მალევე, გოლდა მეირმა ჰენრი კესინჯერის საპასუხო წერილი მიიღო, სადაც ხაზგასმით ეწერა: „პირველ რიგში – მე ამერიკის შეერთებული შტატების მოქალაქე ვარ, მეორე რიგში ქვეყნის სახელმწიფო მდივანი, ხოლო მესამე რიგში – ებრაელი“, გაეცნო – რა გოლდა ჰენრის წერილს მოკლედ უპასუხა – თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ ჩვენ, ისრაელში, მარჯვნიდან მარცხნივ ვკითხულობთ.

საერთო ჯამში გოლდამ მოახერხა დაებრუნებინა ებრაელებისთვის სამშობლო. „ისრაელის სახელმწიფო ეფუძნებოდა სოციალისტურ პრინციპებს, სახალხო მმართველობას, პრესის თავისუფლებას, 8 საათიან სამუშაო დღეს, ეს იყო ქვეყანა სადაც მდიდრები შემოსავლის გარკვეულ ნაწილს ღარიბი თანამემამულეების დასახმარებლად ანაწილოებდნენ, სადაც იყო ღირსეული ცხოვრების დონე და შესაბამისი ხრლფასები“ [4]. აი, ეს აღავსებდა გოლდას სიამაყის გრძნობით, დანარჩენი – კარიერა, პატივი, პოპულარობა და ხელისუფლება, მისთვის უბრალოდ მეორეხარისხოვანი იყო.

1921 წელს, როდესაც გოლდა პალესტინაში ჩავიდა, იქ მხოლოდ 80 000 ებრაელი ცხოვრობდა, 1974 წლისათვის კი (როდესაც იგი გადადგა) მათი რაოდენობა უკვე 3 მილიონს აღწევდა. გადადგომის შემდეგ, გოლდა აქტიურად ჩაება საერთაშორისო სოციალ-დემოკრატიულ მოძრაობაში და წარმატებით იყენებდა თავის პოლიტიკურ გამოცდილებას.

დამონმებული წყაროები და ლიტერატურა:

1. *Меир Г.*, Моя жизнь, Автобиография, в 2-х кн., Тель-Авив, 1985.
2. <http://sled.net.ua/node/33522>
3. М. Шапиро, Сто великих Евреев, Москва, 2005.
4. Елена Муравьева, Голда Меир, Золото нации, Журнал Самиздат 22.02.2012.

Lali Kapanadze

*Doctor of the Social Sciences, Georgian
Technical University, Asistent-Professor*

Meir, Golda (1898-1978), Israeli Political Leader

Summary

She is still deeply loved today by her people and by millions more throughout the world. Golda Meir was born in Kiev, Russia on May 1, 1898. In 1905, the family moved to Milwaukee, Wisconsin, where Golda attended North Division High School and joined a Zionist group. Soon she married Morris Meyerson. In 1924, the couple moved to Jerusalem and soon had a son, Menachem, and a daughter, Sarah. Golda intensified her political activity by representing the Histadrut Trade Union and serving as a delegate to the World Zionist Organization. During the war II, Golda Meir emerged as a powerful spokesperson for the Zionist movement. In 1956, she was appointed foreign minister and helped establish relations with emerging African countries and strengthened ties with the United States and Latin America. At age 68, Golda Meir wanted to retire from public life. She was tired and ill but members of the Mapai political party encouraged her to serve as the party's secretary general. Following the death of Prime Minister Levi Eshkol in 1969, she put off retirement again and agreed to serve out the remainder of his term. That same year, her party won the elections, giving her a four-year term as prime minister. Though she remained an important political figure, Golda Meir retired for good and published her autobiography, *My Life*, in 1975. On December 8, 1978, Meir died in Jerusalem at the age of 80. She was buried on December 12, 1978 at Mount Herzl in Jerusalem.